

**WENCHE THINNESEN
VOGTMANN**

KRABBEFISKERI

Novelle

KRABBEFISKERI

© 2025 Wenche Thinnesen Vogtmann

AF SAMME FORFATTER:

- OSCAR, MIG OG TØSERNE, FACET (1997)
LIVETS OMSTÆNDIGHEDER, MELLEMGAARD (2015)
OS IMELLEM, BRÆNDPUNKT (2017)
BEGÆRETS SIDER, NOVELLEBIDRAG, FORFATTERSKABET.DK (2019)
UDENFOR, NOVELLEBIDRAG, BRÆNDPUNKT (2020)
INDENFOR, NOVELLEBIDRAG, BRÆNDPUNKT (2021)
KVINDEFANTASIER III, NOVELLEBIDRAG, POLITIKENS FORLAG (2021)
BARE EN DAG UDEN, BRÆNDPUNKT (2021)
VERDEN ER STØRRE END HER, NOVELLEBIDRAG, LEITURA (2022)
OS, NÅR VI ER SAMMEN, BoD (2024)

KRABBEFISKERI

Vi lå side om side på maven for enden af bådebroen og kiggede ned i vandet. Det var vindstille, og solen skinnede fra en skyfri himmel. Varmen lagde sig som en dyne over vores bare rygge.

Det var hyggeligt at ligge sammen og nyde det gode sommervejr. Carls ryg skinnede af den solcreme, jeg havde smurt ham med.

Han lå med begge hænder inde under sin hage og spejdede tavst ud over vandet. Han kneb øjnene en lille smule sammen på grund af genskinnet fra det blikstille hav. Han så glad ud. Det var han i grunden næsten altid, og især når vi var på vores månedlige far-søn udflugter.

Vi skiftedes til at vælge, hvad vi skulle lave. Denne gang havde Carl valgt, at vi skulle på krabbefiskeri på vores yndlingsstrand, det var et godt valg. Det ville være nemmere at fortælle ham det, når vi var sammen om noget. Jeg frygtede hans reaktion, så jeg havde ikke fået taget hul på snakken endnu.

Jeg lagde mig på siden med hånden hvilende i tindingen. På den måde kunne jeg bedre betragte ham.

Tænk, at det var ti år siden, han kom til verden? Det var svært at forholde sig til, at han allerede var blevet så stor. Tiden var fløjet afsted, og jeg kunne ønske, at jeg havde haft

mere tid til at være sammen med ham, men arbejdet havde taget den største del af kagen.

Han havde nu ellers altid været et nemt barn. Jeg beundrede ham for hans positive tilgang til livet. Han var så let at begejstre. Der skulle bare være enten sand, vand eller en skov til stede, så var han beskæftiget.

Jeg kiggede på hans hår. Det strittede til alle sider. Jeg smilede af ham. Han ville så gerne være langhåret, men hans hår var alt for fint, og det fløj altid forvildet rundt på hovedet af ham, uanset hvad han gjorde for at få det til at lægge sig ind til hovedet.

Han havde sine ansigtstræk og hårfarve efter sin mor. Rikke havde også lyst hår og et lille fint og venligt ansigt. Det var hendes glade smil og levende øjne, jeg faldt for i tidernes morgen. Hun smilede ikke så tit mere. Efter Ida kom til verden for seks år siden, blev tingene svære for os. Det var ikke nemt for os at få det hele til at gå op med to børn i en travl hverdag.

Carl lå stadig og betragtede vandet. Jeg kørte mine fingre hen over hans ryg. Det elskede han, når jeg gjorde, og han stønnede let. Jeg kunne mærke, at han fik gåsehud på ryggen af berøringen. Mon Rikke havde fået fortalt Ida det allerede?

Jeg anede det ikke. Vi havde ikke snakket sammen, siden jeg kørte afsted med Carl tidligere. Trætheden overmandede mig. Det var ikke blevet til meget søvn i nat. Jeg havde ligget og prøvet forskellige versioner af i hovedet den halve nat. De virkede alle tamme på hver deres måde. Hvordan mon jeg fik sagt det på den gode måde uden at ødelægge for meget? Det var en svær størrelse uden en facitliste.

Det var hendes idé, at jeg skulle fortælle Carl det, og at hun skulle fortælle Ida det. Jeg vidste ikke helt, om jeg syntes om denne måde at gøre det på, men jeg var ikke blevet spurgt om min holdning.

Jeg havde i det hele taget ikke længere særlig meget at skulle have sagt. Så det undlod jeg at gøre. Der var ballade nok i forvejen.

”Far, skal vi snart fiske efter krabber?” Carl havde vendt sig om på siden og kiggede spørgende på mig.

”Ja, lige om fem minutter,” sagde jeg og smilede. ”Der er lige noget, at vi skal snakke om først.”

”Hvad skal vi snakke om?” Carl havde vendt sig igen og kiggede atter ud over vandet.

Jeg trak vejret dybt og vidste, at jeg ville slå hans lille verden itu med mine ord. Det var så svært at få sagt.

Mon han ville forstå, hvad det ville komme til at indebære for ham? Sikkert ikke. Jeg forstod det jo dårligt nok selv. Jeg havde troet, at jeg var afklaret omkring det, men det var jeg ikke længere så overbevist om.

”Øh, vi skal snakke om, hvordan det går.” Jeg rømmede mig og fortsatte. ”Altså, hvordan det går i skolen?”

”Det er kedeligt,” svarede han.

”Kedeligt?” sagde jeg. ”Hvordan kedeligt?” Solen varmede så meget, at sveden løb ned af min pande.

Jeg tørrede det væk med bagsiden af hånden.

”Ja, kedeligt at lave skoleting.”

”Er der overhovedet ikke noget, der er sjovt i skolen?” Det var slet ikke det, at vi skulle snakke om, det vidste jeg godt, men på den her måde vandt jeg lidt tid.

”Jo,” sagde Carl og lyste op. ”Idræt er sjovt. Det kan jeg godt lide.”

Jeg grinte og rodede ham i håret. Jeg var ikke i tvivl om, at han mente det.

”Da jeg gik i skole,” sagde jeg. ”Kunne jeg også bedst lide idræt.” Jeg blinkede til ham.

Carl rejste sig pludseligt hurtigt op og råbte, at sidste mand i var en tøsedreng. Han sprang i vandet, inden jeg nåede at rejse

mig. Han kom op til overfladen og råbte straks tøsedreng til mig, mens han spyttede vand ud af munden. Jeg undlod at kommentere på det og sprang i stedet i og lavede en bombe lige ved siden af ham. Han fik vand i øjnene, men han grinte bare og kaldte mig tøsedreng igen.

”Skal vi svømme om kap?” spurgte jeg. ”Taberen giver is senere.”

”Hvor skal vi svømme hen til?” Carl var allerede klar.

Det var svært ikke at lade sig rive med af hans barnlige begejstring. Jeg kiggede rundt for at finde et passende fikspunkt.

”Den, der når først ind på stranden, vinder,” sagde jeg. ”Jeg tæller til tre.”

Jeg nåede kun at tælle til to, så satte han i gang. Jeg var lige ved at råbe til ham, at han tyvstartede, men jeg lod være og begyndte i stedet at svømme efter ham.

Hans små arme piskede derudaf. Hans indsats svarede ikke overens med hans fremdrift, men hans ihærdighed gjorde mig stolt. Han havde fortjent at vinde, men det var svært for mig at svømme så langsomt. Jeg trådte vande et par gange for ikke at overhale ham.

Han nåede stranden før mig. Han løb det sidste stykke ind og stod og jublede i sandet, da jeg rejste mig for at gå det sidste

stykke. Et ældre ægtepar sad på et tæppe lige ved siden af, hvor Carl stod og jublede. De smilede og spurgte ham, hvad han havde vundet.

”En stor is,” svarede Carl. ”Ikke også, far?”

”Jo,” sagde jeg, nikkede venligt til det ældre ægtepar, tog hans lille hånd og gik op til bilen.

Jeg åbnede bagklappen. Bilen var allerede brandvarm, selvom det kun var formiddag. Carl satte sig på kanten af bagagerummet. Jeg gav ham et håndklæde. Han begyndte at tørre sit lange hår.

Mit eget håndklæde fandt jeg frem fra posen og tørrede mig, men solen havde allerede tørret det meste, så det var hurtigt overstået. Jeg overvejede, om jeg skulle tage snakken med ham nu, men jeg vidste ikke helt, hvor meget jeg skulle fortælle ham.

For hvordan fortalte jeg på bedste vis, at jeg ikke længere elskede hans mor? Og at jeg ville skilles fra hende? Og at det ville betyde et kæmpe brud, ikke kun for ham, men også for Ida og os voksne.

Den dårlige samvittighed kom snigende igen. Sukkende prøvede jeg at få den til at forsvinde. Det lykkedes ikke, men jeg var nødt til at tage mig sammen og få taget den snak med ham.

Det kunne ikke være anderledes. Beslutningen var truffet.

Jeg orkede ikke et liv med en kvinde, jeg ikke længere elskede.

De gode år, vi havde haft sammen engang, kunne ingen tage fra os. Men det var længe siden, der havde været kærlighed imellem os, og jeg havde tænkt skilsmisse første gang for flere år siden. Men jeg havde ladet den være ved det i første omgang, men nu kunne jeg ikke mere. De senere år havde alt forandret sig.

”Skal vi fiske efter krabber nu?” spurgte Carl og lagde håndklædet tilbage i bagagerummet. Hans hår strittede til alle sider.

”Ja, det skal vi,” sagde jeg og kiggede efter en børste i tasken. Jeg havde ikke fået en med. Så jeg lagde hans hår ned, så godt jeg kunne, med hænderne.

Han tog både den lille og store spand og begge bambuspindene med snøre og klemmer på under armen. Han begyndte at gå ned mod bådebroen.

”Husk, vi skal have noget madding først, inden vi kan fiske efter krabber,” råbte jeg efter ham, mens jeg låste bilen af.

”Nåh ja,” sagde han. ”Hvad skal vi bruge?”

”Vi må se, om vi kan finde en håndfuld muslinger i vandkanten,” sagde jeg og indhentede ham. ”Skal jeg tage noget af grejet?”

”Ja, her,” sagde han, rakte mig det hele og løb ned mod vandet. Det ville være et godt tidspunkt at sige det, når vi ledte efter muslinger.

Gad vide, hvad han ville sige til, at huset skulle sælges? Det var ærgerligt, at hverken Rikke eller jeg havde råd til at sidde i det alene, men det var både for stort og for dyrt. Så vi var nødt til at skulle af med det.

Måske Carl allerede havde en fornemmelse af, at vi skulle skilles? Stemningen havde ikke ligefrem været af positiv karakter i årevis, men mon han overhovedet kunne huske andet, end at det havde været sådan her?

Det føltes som et nederlag, at vi ikke havde formået at gå fra at være unge til at blive forældre sammen.

Vi elskede virkelig hinanden engang. Vi kunne grine over selv de mindste ting og bruge masser af tid på ingenting i weekenderne.

Og sex havde vi konstant dengang, nu kneb det med at få det gjort bare engang imellem. I lang tid gav vi besværet med den travle hverdag og trætheden skylden, men en dag gik det op

for mig, at det var lysten, der manglende. Vi gad simpelthen ikke hinanden hverken på den ene eller anden måde mere. Hun var altid sur over et eller andet ved mig.

Så arbejdede jeg for meget. Så lavede jeg for lidt husligt arbejde. Så var jeg der for lidt for Ida og Carl. Så fik jeg ikke lavet nok vedligehold på huset. Så handlede jeg det forkerte ind. Så gik jeg i for kedeligt tøj.

Listen af kritikpunkter var lang. Engang troede jeg naivt på, at listen en dag ville være tømt for punkter, men det virkede ikke sådan. Tværtimod kom der bare flere og flere til.

”Jeg har fundet en musling.” Carl afbrød mine tanker. Jeg rakte ham den lille spand og sagde, at han skulle lægge den deri.

Det ville blive underligt ikke længere at skulle se sine børn hver dag. Først havde hun foreslået, at jeg kun skulle have dem hver anden weekend. Det havde jeg sagt blankt nej til. Jeg ville have dem halvdelen af tiden. Vi havde besluttet at blive i byen begge to, så Carl og Ida kunne blive i deres nærmiljø, og det betød, at jeg kunne have dem lige så meget som hende.

”Og en til,” sagde Carl stolt.

”Perfekt,” sagde jeg og smed de par stykker, jeg selv havde fundet, ned i spanden.

Han løb længere hen ad stranden i håb om at finde flere muslinger. Jeg lod ham gøre det, fordi jeg stadig ikke havde modet til at tage snakken med ham.

Jeg frygtede, hvad det ville gøre ved ham. Vi ville gøre det dyrebareste, vi havde skabt sammen, ondt med vores handling. Det var skræmmende at vide. Børnene havde jo ingen reel indflydelse på dette.

Det havde været angstprovokerende overhovedet at skulle træffe beslutningen, men tanken om at blive sammen var værre.

Når kærligheden manglede, kunne vi intet andet end at skændes. Det var så enerverende. Gad vide, hvad hun ønskede af sit liv? Jeg havde ingen idé, men jeg vidste dog med mig selv, at jeg ikke længere ønskede at komme hjem fra arbejde hver dag og møde en tyran i mit eget hjem. Jeg ville bare have fred efter en lang arbejdsdag.

Men hvor meget af det skulle jeg fortælle Carl? Hvad havde han krav på at få at vide som tiårig?

Kunsten måtte være at snakke pænt om hans mor, selvom det var svært med hendes opførsel.

”Carl, jeg tror, vi har nok muslinger nu.” Jeg råbte det højt i håb om, at han kunne høre det. Han var løbet et pænt stykke ned ad stranden efterhånden.

Han kom løbende glad tilbage. Jeg nænnede ikke at ødelægge hans gode humør. Så jeg besluttede at tage snakken med ham, når vi fiskede efter krabber. Jeg fandt en stor sten og smed den ned i spanden med muslingerne. Den skulle vi bruge til at knuse muslingerne, så vi kunne få fat på indmaden.

Carl småløb ud af bådebroen. Det var dejligt at kunne betragte ham samtidig med, at jeg fik et sug i maven.

Om ikke alt for længe ville jeg bryde ind i hans naive barneverden. Den barske virkelighed ville banke på og for altid ødelægge hans familie.

Det var også svært for mig. Jeg troede engang, at vi skulle blive sammen for evigt, men sådan skulle det ikke blive, og en ny virkelighed for os alle fire skulle til at begynde. Det uvisse frygtede jeg. Jeg håbede, at vi ville blive bedre til at være skilt, end vi var til at være gift, men uanset hvad, så ville det blive en svær tid for os.

”Helle for at knuse muslingerne,” sagde Carl, da vi var kommet ud til de store sten midt på bådebroen.

”Selvfølgelig,” svarede jeg. ”Bare du passer på fingrene.”

”Jeg er altså ikke noget lille barn mere.”

”Nej, det ved jeg da godt,” sagde jeg smilende og rakte ham spanden med muslingerne og stenen.

Jeg tog den anden spand, lænede mig ned og fyldte den halvt op med havvand. Han havde lagt to muslinger på bådebroen og slog hårdt på dem med stenen. De gik i stykker ved første slag.

”Her far,” sagde han og gav mig den ene af muslingerne.

”Tak,” svarede jeg og gav ham den ene af vores hjemmelavede krabbefiskestænger. Han satte den knuste musling på klemmen og foldede snøren helt ud. Han havde prøvet det mange gange før og vidste lige, hvad der skulle ske.

Han satte sig ned på bådebroen med benene hængende ud over kanten og firede klemmen ned mellem to af de store sten. Tit gemte krabberne sig der, og det var han klar over.

Jeg gjorde min fiskestang klar og firede den ned ikke langt fra Carls. Jeg satte mig ved siden af ham og lagde min frie arm rundt om ham. Hans lille krop var varm. Solen tog godt ved. Tænk, at sådan et lille væsen kunne fylde så meget i ens bevidsthed. Jeg håbede, at han ville få et godt liv, også selvom vi voksne ikke kunne finde ud af at skabe en kernefamilie.

Vi havde ellers mange planer om det modsatte, da hun blev gravid med ham. Vi var lykkelige dengang og skulle det hele, og vi fik også ført det meste ud i livet. Vi købte en grund og byggede et fantastisk hus i et børnevenligt område, og vi

indrettede det efter alle kunstens regler. Haven blev anlagt, så den var nem at holde. Den lille bil blev skiftet ud med en større, så vi havde plads til autostol og barnevogn.

Hun gik ned i tid efter barslen, mens jeg knoklede ekstra for, at alle tingene hang fornuftigt sammen, men vi glemte hinanden undervejs i jagten på alt det hele.

”Tror du, at vi fanger noget i dag?” sagde jeg og trak min arm til mig. Det var for varmt til at sidde sådan. Hans ryg klistrede til min arm.

”Jeg tror, at vi fanger en hel masse,” sagde han forventningsfuldt. ”Så bliver mor nemlig glad, hvis vi har mange med hjem.”

Nu var det vist tiden at få det fortalt. Jeg trak vejret dybt og kiggede hen på ham. Han sad og svingede benene frem og tilbage og kiggede intenst ned i vandet.

Skulle jeg fortælle ham om utroskaben? Nej, det ville ikke blive nødvendigt. Jeg havde jo gjort det forbi igen. Jeg elskede hende ikke. Jeg var bare blevet draget af hendes interesse for mig.

Hun sad i receptionen på min arbejdsplads og flirtede med mig, hver gang jeg gik forbi. I starten grinte jeg bare af det, men med tiden blev jeg indfanget af det. Det havde været for svært at

modstå. Hun var modsat Rikke altid villig, og snart dyrkede vi sex i alle frokostpauserne. I starten gjorde vi det bare ude på toiletet, men senere begyndte vi at leje værelser rundt omkring på byens hoteller.

Vi troede ikke, at nogen vidste noget om det, men den anden pige i receptionen opdagede det og fortalte Rikke det til firmaets sommerfest.

”Ja, mor bliver glad,” sagde jeg lavt og havde stadig ikke modet til at få det fortalt. Affæren fortrød jeg i grunden ikke. Vi havde skabt et rart rum sammen. Det handlede ikke om kærlighed, men om seksuel tiltrækning. Dette til trods blev hun sur, da jeg gjorde det forbi. Hun havde troet, at vi skulle skabe noget sammen i fremtiden, men der var for langt fra vores rum til den virkelige verden, og jeg orkede ikke at koble hende på min virkelighed.

Jeg havde en kone, der var rasende og såret over affæren. Det måtte jeg i første omgang forholde mig til.

Rikke bandede mig med rette langt væk, men vi prøvede alligevel at få snakket det godt igennem.

Hun endte med at mene, at hun var i stand til at tilgive mig, men jeg skulle ikke have været tilgivet. Vores ægteskab var allerede dødt inden affæren. Vores liv var blevet til en illusion

uden hold i virkeligheden. Vi elskede ikke hinanden mere. Derfor endte det med, at der kilede sig en tredje person ind imellem os.

”Jeg har fanget en,” skreg Carl højt. Jeg blev helt forskrækket, men jeg skyndte mig at hente den store spand med vand i.

”Kan du selv få den af?” spurgte jeg og holdt spanden hen til ham.

”Ja da,” sagde han og tog beslutsomt fat om krabben. Han fik den hurtigt af og smed den ned i spanden.

Spanden stillede jeg fra mig på bådebroen. Vi kiggede ned i den.

”Det er den største krabbe, jeg nogensinde har fanget,” sagde han stolt.

”Det er den største krabbe, jeg nogensinde har set,” løj jeg og så ud af øjenkrogen, at han rettede sig op i ren stolthed. Skægt at se, at så lidt anerkendelse kunne få en lille dreng til at blomstre så meget.

Han skulle have lov til at have dette øjeblik, uden at jeg ødelagde det med en snak om vores skilsmisse. Snakken måtte vente, til vi skulle have is senere.

Han knuste en ny musling, satte den på klemmen og firede atter sin snøre ned i vandet. Jeg hev min egen klemme op, men jeg havde ikke fanget noget. Jeg firede den ned igen, og vi satte os på ny på kanten af bådebroen.

”Er det stadig Asger, der er din bedste ven i skolen?” Jeg vidste godt, at jeg var alt for dårlig til at følge med i, hvad der rykkede sig i den retning, men når jeg først kom hjem til spisetid de fleste hverdage, var det svært at nå at få det hele med.

”Ja, men han skal måske flytte.”

”Hvorfor skal han flytte?”

”Fordi hans mor og far skal skilles.”

”Skilles?” Jeg mærkede et sug i maven. Måske var det nu, at vi skulle tage den.

”Ja, skilles.” Han kiggede på mig med store øjne. ”Og han ved endnu ikke, hvor han skal bo.”

”Det var da ikke så godt,” sukkede jeg. ”Hvad siger Asger til det?”

”Han græder næsten hver dag i skolen.”

Nej, jeg kunne bare ikke byde mine børn dette. Måske vi alligevel skulle komme op med en bedre løsning end en skilsmisse. Hvis vi arbejdede intenst med det, kunne vi måske alligevel redde vores ægteskab?

”Husker du så at være en god kammerat for ham?” spurgte jeg, fordi jeg ikke anede, hvad jeg ellers skulle sige.

”Nogle gange,” sagde han. ”Men godt det ikke er os, hva’ far?”

Tårene pressede sig på. Jeg havde syntes, at jeg var afklaret, men nu var jeg ikke længere sikker på, at det var det rigtige at gøre. Jeg kunne ikke få mig selv til at slå børnenes verden itu.

Tvivlen gnavede sig langt ind i min sjæl. Måske kunne vi godt forblive gift, selvom den dybe kærlighed manglende. Jeg vidste pludselig ikke helt, hvad jeg skulle tænke om alt det hele.

”En til,” skreg Carl og hev en ny stor krabbe i land.

”Også her,” sagde jeg og hev en mellemstor krabbe i land.

”Min er meget større end din,” sagde han og grinte.

”Ja, desværre,” sagde jeg og blinkede til ham.

”Hvornår skal vi have is?” spurgte han, mens han tog krabben af og smed den ned i spanden. ”Jeg er sulten.”

”Sulten eller lækkersulten?”

”Mest lækkersulten,” indrømmede han.

”Når vi har fanget to mere, kan vi gå op til ishuset.”

”Jubii,” sagde han og smed igen snøren i vandet. ”Må jeg selv vælge hvilken is, at jeg vil have?”

”Ja, nu du har fanget den største krabbe, så må du.”

”Jubii,” sagde han igen.

Jeg var fuldstændig i vildrede. Kunne jeg blive boende under samme tag som hans mor? Det var jeg ikke sikker på. Hvornår mon kærligheden egentlig forsvandt?

Det var svært at sige nøjagtigt, og jeg kunne ikke kun få øje på en ting, men snarere en masse små ting.

I starten var vi glade. Vi lavede alle ting sammen. Tid havde vi nok af, og de sure pligter var små. Vi ejede ikke meget dengang, men vi manglede ikke noget af den grund.

Vi tog tit på spontane ture til alverdens steder. Hun var skøn dengang. Jeg elskede hende virkelig. Hun irettesatte mig aldrig. Det kom først senere. Sex havde vi alle mulige og umulige steder og tidspunkter.

”Yes, en mere,” sagde Carl og hev en ny krabbe ind. Han skyndte sig at sætte en ny musling på snøren og smide den i vandet.

”Du er simpelthen verdensmester i at fange krabber,” sagde jeg og kiggede på min egen tomme klemme.

Inden jeg nåede at sænke snøren ned i vandet igen, havde han fanget en ny krabbe.

”Nu skal vi have is.” Han kiggede forventningsfuld hen på mig.

”Ja, det er lige, hvad vi skal.”

Vi pakkede tingene sammen og gik hen i bilen med det. Jeg fandt en vandflaske frem og gav den til Carl. Han drak en stor tår af den. Han skulle vist have haft noget af drikke tidligere, det var meget varmt.

Jeg tog selv en vandflaske og tog en ordentlig tår. Godt, Rikke ikke var med og havde opdaget, jeg havde glemt at give ham væske. Så var hun blevet stiktosset.

Nej, jeg kunne ikke blive sammen med hende. Alt hendes brok og irettesættelser orkede jeg ikke at bruge resten af mit liv på. Jeg gjorde alt forkert i hendes øjne. Det var ulideligt at høre på.

Når vi spiste is, ville jeg fortælle ham det.

”Sidste mand ved iskiosken er en kylling,” råbte han pludseligt og satte i løb.

”Hov, det er snyd, det der.”

”Niks,” råbte han og løb videre.

Jeg greb min pung, lukkede hurtigt dørene, låste bilen og satte efter ham, men han var kommet for langt foran og nåede iskiosken, inden jeg var halvvejs.

Da jeg nåede frem, kaldte han mig grinende for kylling. Jeg greb ham, svingende ham rundt og kaldte ham for en fuser. Jeg var tæt på at ramme en ældre dame med hans ben. Hun brokkede sig højlydt.

Vi sagde begge grinende undskyld. Jeg satte ham ned.

Han skyndte sig hen til disken i iskiosken og stod og sammenlignede alle isene for at være sikker på, at han fik den største.

”Jeg vil gerne bede om en kæmpe stor softice med tivolidrys på,” sagde han glad.

Jeg tog en håndfuld servietter til ham og bestilte ved samme lejlighed en is magen til hans. Efter jeg havde betalt, satte vi os hen på den nærmeste bæk.

”Uhm, den er god,” smaskede Karl og slikkede ihærdigt alt drysset i sig.

”Ja, du har i den grad ret,” sagde jeg og nød den kolde is.

”Det har været en fed dag,” sagde han, mens han slikkede videre på sin is.

”Ja, det har det,” sukkede jeg og vidste, at jeg snart burde tage mig sammen og få det fortalt, men det var så svært. Jeg ville ikke kunne lade være med at græde, når jeg skulle sige det højt.

Ordene ville ødelægge alt for ham. Ærgerligt, at sådan et valg ødelagde de to, at jeg elskede allermest i hele verden.

Mon Rikke havde fået fortalt Ida det? Jeg mærkede et stik i hjertet. Idas lille smukke ansigt kunne jeg nemt fremkalde mig. Hun ville gå i stykker. Hun var så følsomt et barn. Jeg magtede ikke at tænke på det.

Jeg ville bryde helt sammen, hvis jeg skulle sige det nu. Nej, det var ikke muligt at få det sagt højt, men i bilen på vej hjem ville jeg fortælle det. Jeg sad og kiggede tomt frem for mig, mens jeg spiste min is.

”Tak for is.” Carl kiggede på mig. ”Er der noget galt, far?”

”Nej, hvorfor det?” sagde jeg og tørrede øjnene. Tårene var svære at holde tilbage.

”Du ligner en, der græder.”

”Nåh nej, det er bare den kolde is.” Jeg vidste godt, at jeg skulle have grebet chancen, men jeg ønskede ikke at sidde og flæbe i det offentlige rum. Han havde is på hagen. Jeg tog den ene serviet og tørrede ham.

”Vi skal også til at komme hjemad nu,” sagde jeg, rejste mig op og smed servietten i skraldespanden.

”Ok.” Han bad om nøglerne og fik dem. Han løb i forvejen og sad allerede klar på forsædet med musikken kørende på fuld drøn, da jeg nåede bilen. Han sad med fødderne oppe på instrumentbrættet. Der sad sand overalt på dem. Normalt ville jeg kommentere det, men jeg orkede det ikke i dag. Han sad og vippede med fødderne i takt til musikken. Gud, hvor jeg dog elskede den dreng. Mon vi kunne bevare vores far-søn udflugter, når skilsmissen var en realitet? Jeg følte mig pludselig så sårbar. Gad vide, om jeg overhovedet kunne finde ud af at være skilt? Det var jo Rikke, der havde samlet alle trådene i en travl hverdag. Ville jeg mon kunne gøre hende kunsten efter? Og hvad nu, hvis Carl og Ida ville komme til at hade mig for mit valg? Ville jeg overhovedet evne at bære på alle deres følelser samtidig med mine egne?

Isen kørte rundt i min mave. Carl sang med på en engelsksproget sang med sin barnlige stemme. Det lød temmelig dårligt. Hans engelske udtale var baseret på lydene mere end på korrektheden i selve sproget. Hvor var han dog bare en fantastisk dreng. Jeg hadede mig selv for ikke at have formået at

bevare kærligheden til hans mor. Isen sad helt op i halsen på mig.

Han klappede og gyngede med sit hoved fra side til side. Han havde gang i en fest for sig selv. Det var ikke til at holde ud at tænke på, at jeg om ikke særlig længe slukkede og lukkede den fest. Jeg brækkede mig lige ved siden af døren i førersiden. Carl hørte det, kravlede hen over sædet og lagde armene i det åbne vindue og spurgte, om jeg var syg.

”Nej, nej, jeg tror bare den is, jeg fik, var dårlig,” løj jeg og kiggede op på ham, mens jeg tørrede munden med min hånd.

”Min var heldigvis ikke dårlig,” sagde Carl og sang igen.

Nej, jeg kunne bare ikke tage den i bilen med ham. Det ville jo ikke være muligt at køre og trøste ham på én og samme tid.

Det var simpelthen verdens dårligste idé, at vi skulle dele os på den her måde. En skilsmisse fortalte man sine børn om sammen. Ærgerligt, at jeg var gået med til, vi skulle gøre det på den her måde. Det var så typisk os. Hun lavede dagsordenen, og jeg fulgte tavst trop. Jeg var altid sat under maksimal pres fra hendes side, men nu skulle det godt nok have en ende. Jeg satte mig ind i bilen og startede den. Sandet fra Carls fødder lå på mit sæde og kradsede bag på mine ben. Det meste af det fik jeg børstet ned på gulvet. Jeg skruede gevældigt ned for musikken.

”Når vi kommer hjem, har mor og mig noget, at vi gerne vil snakke med dig om,” sagde jeg og bakkede ud fra parkeringspladsen. I al fremtid skulle vi være to om at træffe beslutningerne.

”Nå,” sagde Carl og stoppede med at synge. Han kiggede ud ad vinduet. Han spurgte ikke om, hvad det mon var, at vi skulle snakke med ham om, og inden vi havde forladt parkeringspladsen, havde han skruet op for musikken igen. Den dårlige samvittighed fik mig til at sukke tungt. Musikken gav mig hovedpine, men jeg lod den køre. Den var så høj, at vi umuligt kunne snakke sammen. Det gav mig luft til at være i mine egne tanker en stund. Det mest forfærdelige var, at jeg ville traumatisere mine børn med dette. Men skilles, det ville jeg uanset hvad. Carl satte igen sine fødder på instrumentbrættet. De vippede i takt med musikken. Han sang atter med. Jeg undlod at sige noget.